

Μια φιλία που γεννήθηκε από μια περιπέτεια

Κάποτε ήταν ένας έμπορος μαστίχας Χίου, ο οποίος μαζί με τη γυναίκα του και τις κόρες του ταξίδευαν κάθε καλοκαίρι σε όλη τη Στερεά Ελλάδα για να πουλήσει το εμπόρευσμά του.

Όμως εκείνη τη χρονιά έγινε κάτι διαφορετικό. Ο έμπορας δεν κοιμήθηκε αρκετά, γιατί το καράβι είχε πολλές ώρες καθυστέρηση.

Ξαφνικά, όταν οδηγούσε με προορισμό τη Φωκίδα, το τροχόσπιτο που ρυμουλκούσε το αυτοκίνητό του με το εμπόρευμα μαστίχας και στο οποίο έμενε η οικογένειά του συγκρούστηκε.

Τους μετέφεραν στο νοσοκομείο. Η κατάστασή τους, ευτυχώς, δεν ενέπνεε την ανησυχία των γιατρών. Η μικρή κόρη της οικογένειας, η Άλκηστη, βαριόταν πολύ την ατμόσφαιρα του νοσοκομείου. Εξάλλου, της άρεσαν οι περιπέτειες. Ήθελε δράση, αλλά περίμενε από αυτό το ταξίδι να γνωρίσει νέους τόπους, ανθρώπους και να κάνει καινούριους φίλους.

Μια μέρα, στο διπλανό κρεβάτι εγκαταστάθηκε ένα μικρό κορίτσι, το οποίο κρατούσε στα χέρια του ένα κόμικ και παρακαλούσε τη μητέρα του να το διαβάσουν μαζί.

— Δεν μπορώ τώρα, Λουκία μου, έχω να γράψω κάτι.

Όταν είδε το κόμικ, η Άλκηστη φώναξε το κορίτσι να το διαβάσουν μαζί. Έτσι άρχισαν οι ερωτήσεις.

— Πώς σε λένε; ρώτησε η μικρούλα.

— Άλκηστη. Εσένα;

— Λουκία. Πόσο χρονών είσαι;

— Είμαι 12. Εσύ, Λουκία;

— Εγώ 8,5.

— Πάμε να διαβάσουμε;

— Ναι!

Τα δύο κορίτσια άρχισαν να διαβάζουν, να γελάνε και να περνούν ωραία.

Όταν τελείωσε η ανάγνωση του κόμικ, τα δύο κορίτσια πήραν θάρρος, έκαναν ερωτήσεις η μία στην άλλη και έγιναν φίλες.

Πέρασαν δύο μέρες και ήταν η μέρα του χειρουργείου της Λουκίας, για να βγάλει ένα μεγάλο κομμάτι γυαλιού που μπήκε στη φτέρνα της. Πονούσε πολύ και έκλαιγε.

Ήρθε κοντά της η Άλκηστη με μεγάλη έγνοια. Παρ' όλο που και εκείνη περπατούσε με τη βοήθεια της πατερίτσας, και μάλιστα δύο από αυτές (ήταν σπασμένο το πόδι της και ο πόνος από τον γύψο ήταν οξύς), της κρατούσε το μικρό της χεράκι και της είπε:

— Είσαι δυνατή και γενναία. Θα τα καταφέρεις.

Μετά από λίγο ο χειρουργός μάζεψε τα εργαλεία του και είπε:

— Να μην το πατάς το πόδι σου για λίγο καιρό. Κι εσύ, Άλκηστη, κάτσε στο κρεβάτι σου, γιατί έχουν μείνει μόνο δύο μέρες.

Ξαφνικά η πατερίτσα της Άλκηστης έπεσε και δεν μπορούσε να σηκωθεί. Ευτυχώς, η καλή της φίλη, αν και πονεμένη και εκείνη, τη βοήθησε να καθίσει στο κρεβάτι της.

Ήρθε η μέρα που η οικογένεια της Άλκηστης μπορούσε να πάει σπίτι της πια. Όμως η Άλκηστη δεν ήθελε να αφήσει την καλή της φίλη να πονάει και να κλαίει χωρίς τη συμπαράστασή της. Έτσι, η Άλκηστη μίλησε για πρώτη φορά σοβαρά στους γονείς της.

— Μαμά και μπαμπά, καταλαβαίνω ότι όλα αυτά που συνέβησαν ήταν άσχημα και λυπάμαι που δεν πουλήσαμε το εμπόρευμα της μαστίχας μας. Παρ' όλα αυτά, εξαιτίας του ατυχήματος απέκτησα μια τεράστια φιλία που δεν θα σβήσει ποτέ. Άλλωστε, για να μην σβήσει χρειάζονται κάποιες θυσίες για τους φίλους μας. Αλλιώς δεν είμαστε αληθινοί φίλοι. Σας παρακαλώ, αφήστε με να μείνω για μία εβδομάδα εδώ κι εσείς πηγαίνετε στη Χίο ή κάντε διακοπές στους Δελφούς που σας αρέσουν.

Τελικά οι δύο οικογένειες γνωρίστηκαν και...

Οι γονείς της Λουκίας, για λίγο καιρό, θα είχαν δύο κόρες. Θα τη φιλοξενούσαν στο σπίτι τους, παίρνοντάς την καθημερινά από το νοσοκομείο, όσο οι γονείς της Άλκηστης θα έλειπαν για διακοπές στους Δελφούς.

Τέλος